

Verhalen te over: de gloed van Liefde

Clara vertelt

Francine Demarsin. Verschenen in Franciscaans Maandblad nummer 4, juni 2020

Ik zit te denken aan die keer dat ik samen met Franciscus in Santa Maria degli Angeli gegeten heb. Het was lang geleden dat ik hem gezien had. Af en toe kwam hij hier langs en dan kon ik met hem van gedachten wisselen. Dat deed me goed. Maar de laatste tijd zag ik hem minder. Ik verlangde ernaar hem weer te zien. Ik vertelde aan de broeders dat ik hem miste. Ik had zo graag nog een keer met hem getafeld in Santa Maria degli Angeli.

Broeder Leo vertelde dat ze er Franciscus over aangesproken hebben. Ze vonden dat hij mij onrecht aandeed door die ontmoeting altijd te weigeren. Ze vonden dat hij verantwoordelijk was voor mij en mij die gunst moest toestaan. Ze haalden Franciscus over. Eindelijk kon ik nog één keer naar de plaats waar het allemaal begon. Die wondere palmzondagnacht vluchtte ik er naartoe. Franciscus sneed er mijn haar af en gaf mij het kleed van de arme. Ik beloofde hem gehoorzaamheid. Het was zo'n intens gebeuren.

We gingen op weg naar Santa Maria degli Angeli. Enkele broeders vergezelden me. Daar aangekomen zag ik dat de tafel gedekt was... op de grond. Franciscus bleef zichzelf, ook nu. Broeder kok had zijn best gedaan. Er kwamen wat versnaperingen op tafel. Franciscus en ik geraakten aan de praat. Over toen, die wondere nacht waaraan ik alsmaar moest denken. Over zijn tochten, over zijn twijfels. We praatten over mijn moeilijkheden met de kerkelijke oversten. Deze uitwisseling duurde niet lang want heel snel begon Franciscus te vertellen. Over wat hem ten diepste raakte. Over het mysterie van God. Hij had vele namen voor God. Alles verwees voor hem naar God en alleen naar God. Hij sprak en sprak. Ik luisterde en beaamde. Ik voelde de warmte van de herkenning. De gloed van het begin. Het leek of alles rond ons sprak van die gloed. De bomen, de planten, de sterren, de broeders, de spijsen op tafel... alles sprak over die gloed. Voorbijgangers die ons zagen zitten, vertelden dat het leek alsof het bos in brand stond. Het lekkere eten van broeder kok bleef onaangeroerd.

Ik ben dan teruggekeerd naar San Damiano waar mijn zusters mij opwachtten. Uitzinnig blij waren ze dat ze me terugzagen. Ze waren bang dat Franciscus mij naar een ander klooster zou sturen, zoals hij zich een keer had laten ontvallen. Ze waren zo blij dat ik weer in San Damiano was. Ze wisten dat ik niet zou twijfelen als Franciscus mij zou vragen om ergens naartoe te gaan. Ik had hem immers gehoorzaamheid beloofd!

Ik denk nog vaak aan die maaltijd terug. Dan voel ik de gloed weer. Ook al zag ik mijn steun en toeverlaat weinig. Denken aan zijn woorden, denken aan dat wondere gesprek troost mij telkens weer.